

Tri dni brez računalnika

Pohod po Posavskem hribovju¹

Tjaša Hostar in Lina Buršič²

Naporno potovanje po Posavskem hribovju od Krškega do Zidanega Mosta se marsikomu zdi prezahteven in neizvedljiv izziv. Tudi sami smo bili ob predlagani ideji našega učitelja, da pohod izvedemo že tretjič, enakega mnenja. Prepričani smo bili, da tega nismo sposobni, a smo se po kratkem premisleku odločili, da sprejmemo izziv in se tako podali novim dogodivščinam naproti. Polni navdušenja in pričakovani smo hitro določili najustreznejši datum in razdelili prijavnice.



Proti Bohorju

Letošnji pohod smo začeli v petek, 27. maja 2016, opoldne pri šolski kolesarnici. Šolske torbe so zamenjali ogromni nahrbtniki, natrpani z oblaci, hrano, pijačo in vsem mogočim, šolske zvezke v rokah so zamenjale pohodne palice, ki smo jih še kako potrebovali, par pohodnih čevljev je postal naš najboljši prijatelj. Ob

dogovorjeni uri je naša čedna ekipa pohodnikov (Lina, Maja, Neža, Janja, Tjaša, Gregor, David in Tomislav) nasmejanih obrazov skupaj z vodnikoma Antonom Zakškom in Nino Steinbacher na čelu odrinila na pot. Kljub vročini smo se zagnano podali na Bučercerco. Pot do perišča skozi Ponikve v Anže in naprej skozi Raztez in Mali Kamen se je zdela neskončno dolga, sonce pa je pripekalo,

zato smo si naše zaloge vode obnavljali kar na kmetijah ob poti in si v senci privoščili krajše postanke. Do Bohorja nas je ločilo še nekaj vzponov, zagotovo pa se nam bo v spomin vtisnila pot do Svetega Jošta. Teren je bil za nas prava preizkušnja, saj smo se zaradi strmine nekaj časa plazili po vseh štirih. Seveda pa noben izlet ni pravi izlet, če se ne znajdeš še na brezpotju. In ker je bil naš pohod več kot le izlet, smo se tudi sami malo izgubljeni znašli sredi travnika, obdanega z gozdom. Medtem ko je učitelj iskal smer za nadaljevanje poti, smo mi izkoristili čas za počitek, malico, nekaj spominskih fotografij in spletnje kitke ob čudovitem panoramskem pogledu na Senovo. Tačas pa je naš učitelj, že izkušeni pohodnik, kmalu prepoznal cesto proti Ravnemu Logu. Del preostanka poti je z nami preživel tudi naš spremljevalec psiček, ki je okoli nas tekal z ogromno mero energije, ki smo mu jo lahko le zavidali. Naše utrujene oči je v večernih urah prebudila tabla, na kateri je bilo zapisano, da bomo na Bohor prispeli v 20 minutah. Želeli smo se dokazati in na cilj prispeti prej. Tako smo se vsi tekmovalno pognali v hrib. Pred zadnjim ovinkom pa je vodilni Gregor stopil v blato in se pogreznil vanj. To je izkoristila najbližja nasledovalka Janja, ki je prva prispela na cilj. Vendar se Gregor ni vdal. Nemudoma je iz blata izvlekel čevlje in bos pritekkel do kočice. Umazani smo prišli v kočico na Bohorju, kjer smo po več kot 28 prehojenih

¹ Kot primer dobre prakse objavljamo zapis o tridnevem pohodu devetošolcev OŠ Jurija Dalmatina Krško po Posavskem hribovju, kjer so učenci spoznavali bogate naravne in kulturne zanimivosti in se naučili biti samostojnejši in odgovornejši. Udeležba ni bila obvezna, zato so se zanj odločili avantur željni in po naravi radovednejši učenci, ki imajo radi naravo in druženje na prostem. Trasa pohoda je bila vnaprej določena, zato so se udeleženci zavedali, da je tura kar zahtevna in so se zanjo odločili le relativno športno aktivnejši učenci.

² Učenki 9. razreda OŠ Jurija Dalmatina Krško.



prav vsaka mišica, smo stisnili zobe in nadaljevali pot. Tu pa je izginila prav vsaka ravnina in pot se je le še vzpenjala. Gnala nas je želja, da dokažemo sebi in drugim, da zmoremo prehoditi tolikšno razdaljo v treh dneh. Verjetno pa smo že z našo trdno odločitvijo, da bomo izpeljali ta pohod, dokazali marsikaj. Hojo smo si popestrili s petjem, šalami in pripovedovanjem zgodb. Kljub velikim številom napornih vzponov je dan hitro minil in po skoraj osmih urah hoje in več kot 23 prehojenih kilometrov smo že lahko poležavali na travi ter uživali v prelepem razgledu na sončni zahod na Lisci. Po večerji je utrujenost kar izpuhtela in tako smo se vsi dobre volje podili za žogo, tekali naokrog in počeli vse mogoče vragolije. Zvečer smo si ogledali finale lige prvakov in navijali vsak za svojega favorita. Zaradi prevelike utrujenosti smo v primerjavi s prejšnjo nočjo zaspali bistveno prej.



Še na Veliko Kozje in potem v dolino

Ostalo nam je še nekaj moči, da smo uspešno in brez poškodb končali našo avanturo po Posavskem hribovju. Čeprav je bilo jutro precej hladno, je bilo ob vzponu do cerkve sv. Lovrenca odveč prav vsako oblačilo, ko smo vsi že zelo izmučeni korakali po zelenih pašnikih. Veliko Kozje je predstavljalo še en velik zalogaj. Ko smo že mislili,

- 1 Počitek na vrhu Velikega Kozja
Foto: Anton Zakšek
- 2 Čudoviti travniki ob poti na Bohor
Foto: Anton Zakšek
- 3 Pod najvišjo točko na poti Veliki Javornik, 1023 m
Foto: Anton Zakšek

kilometrih pojedli zaslužno večerjo, pridružili pa so se nam še preostali trije člani ekipe – Aja, Simon in Zoran Igor. Po okusni večerji smo prišli do težko pričakovanega tuša in sob. Ko smo se vsi osvežili, smo se odpravili na večerni sprehod, ki pa ni bil kaj prida dolg, kajti ustavili smo se že na prvem hribu, kjer smo klepetali in opazovali zvezde. Privoščili smo si zabaven večer s poznimi nočnimi obedi in drugimi 'lumparijami'.

Proti Lisci

Po kratki in neprespani noči smo si zjutraj privoščili malo daljše poležavanje, nato pa se hitro uredili, pospravili

za seboj in pojedli zajtrk, pri katerem se nam je pridružila tudi Anja, nekdanja učenka OŠ Jurija Dalmatina Krško, ki je z nami preživela tudi nadaljevanje dneva. Malo po 9. uri smo odšli proti najvišjem vrhu posavskega hribovja, Javorniku. Ob spremstvu dopoldanskega sonca smo ga zlahka dosegli in se nato eni v pogovornem tempu, drugi pa v teku spustili do Zaloških travnikov. Tu nas je pričakal gospod Marko in nas popeljal do svoje počitniške hišice, kjer smo se okrepčali z okusnim kosilom in si nabrali novih moči. Večino nadaljnje hoje proti Mrzli planini in v Zabukovje do Podgorja smo opravili skozi gozd. Čeprav nas je bolela

da je z vzponom nanj naših naporov konec, nas je čakal še 800 višinskih metrov dolg spust v dolino. Kolena in gležnji so nas res močno boleli, vmes nam je že kar primanjkovalo moči in tudi vode in ker smo prava ekipa, ki si stoji ob strani tudi v slabem, smo si razdelili prav vsako kapljico. Na koncu smo morali pohiteti, da nismo zamudili vlaka. Vztrajanje se je poplačalo. Ko smo zagledali železniško postajo, so se nam na obrazih narisali nasmeški. Po 71 kilometrih hoje smo postali pravi junaki. Zagotovo nam je ta pohod prinesel veliko izkušenj, doživetij, ki se jih bomo tudi čez nekaj let še vedno radi spominjali. ●